

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

12^η ΣΥΝΑΥΛΙΑ
ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΟ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Δευτέρα 5 Φεβρουαρίου 1979, ώρα 8.30 μ.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
20η ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1978 - 1979

Γενικός Διευθυντής Γεώργιος Θυμής

Συμβούλιο ειδικού ταμείου οργάνωσης συναυλιών

ΤΑΚΗΣ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ

Πρόεδρος - Λογοτέχνης, Νομικός

ΝΑΟΥΜ ΒΟΣΝΙΑΚΟΣ

Ἀντιπρόεδρος - Διπλωματούχος Κρατ. Ὀδείου

ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΑΜΠΡΙΝΟΣ

Γενικός Γραμματεὺς - Δημοσιογράφος

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Ταμίας - Δ/ντῆς Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Μακεδονίας

ΗΛΙΑΣ ΚΥΡΟΥ

Σύμβουλος - Δημοσιογράφος

Καλλιτεχνική ἐπιτροπή

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΘΥΜΗΣ

Πρόεδρος - Γενικός Διευθυντῆς Κ. Ο. Θ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΘΕΜΕΛΗΣ

Ἀντιπρόεδρος - Δ/ντῆς Κρατικοῦ Ὀδείου Θεσσαλονίκης

ΚΟΣΜΑΣ ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ

Ἐξάρχων Κ. Ο. Θ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Διευθυντῆς Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Μακεδονίας

ΙΩΑΝΝΑ ΝΕΔΕΛΚΟΥ

Ἐπίτιμος Καθηγήτρια Κρατικοῦ Ὀδείου Θεσσαλονίκης

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ILARION – IONESCU GALATI

ΣΟΛΙΣΤ

ΑΛΕΚΑ ΣΥΜΕΩΝΙΔΟΥ

ILARION - IONESCU GALATI

Γεννήθηκε στο 'Ιάσιο, παλιά ρουμανική πόλη με μεγάλη πνευματική πχράδοση, και άρχισε τις μουσικές του σπουδές με μαθήματα βιολιού σε νεαρή ηλικία.

Συνέχισε τις σπουδές του στο βιολί με τόν Georg Manoliu στο 'Ωδεϊο του Βουκουρεστίου. 'Αφού άπυφοίτησε, έπαιξε σαν σολίστ με τις κυριότερες συμφωνικές όρχήστρες τής χώρας του, καθώς και στην Κίνα και Μιγγολία. Σαν βιολονίστας έχει πάρει πολλά βραβεία και διακρίσεις, όπως ύποτροφία «George Enescu», τὸ πρῶτο βραβεῖο στὸν 'Εθνικὸ Διαγωνισμό νέων σολίστ και τὸ πρῶτο βραβεῖο τοῦ 'Εθνικοῦ Διαγωνισμοῦ «George Enescu» στο Βουκουρέστι τὸ 1960.

Μελέτησε θεωρητικά, ἐνορχήστρωση και διεύθυνση ὀρχήστρας με τὸν μαέστρο Mircea Basarab και συνέχισε ὡς διευθυντὴς ὀρχήστρας σὲ συμφωνικά κοντσέρτα, παραστάσεις ὄπερας και συναυλίες μουσικῆς δωματίου (1964-1965).

Με γαλλικὴ ύποτροφία συνέχισε τις σπουδές του διεύθυνσης ὀρχήστρας στην «Ecole Normale superieure de Musique» τῶν Παρισίων.

'Εχει διευθύνει στὴ Γαλλία, 'Ισπανία, 'Ιταλία κλπ. και σήμερα εἶναι διευθυντὴς - ἀρχιμουσικὸς τῆς Φιλαρμονικῆς 'Ορχήστρας τοῦ Brasov τῆς Ρουμανίας.

ΑΛΕΚΑ ΣΥΜΕΩΝΙΔΟΥ

Ἡ Ἀλέκα Συμεωνίδου γεννήθηκε στή Μακεδονία καί ἀπό νωρίς ἔδειξε κλίση γιά τή μουσική. Στά 7 τῆς χρόνια ἄρχισε πιάνο μέ τόν Γιάννη Παπαδόπουλο καί τή Μαρίκα Παπαϊωάννου καί 14 χρονῶν πῆρε τὸ δίπλωμά της μέ διάκριση Α' Βραβείου ἀπὸ τὸ Ὁδεῖο Ἀθηνῶν. Τὸν ἴδιο χρόνο, μετὰ ἀπὸ διαγωνισμό, πῆρε ὑποτροφία ἀπὸ τὸ ἴδρυμα Ford πού τῆς ἐπέτρεψε νὰ συνεχίσει τίς σπουδές της στή μουσική σχολή Juillard τῆς Ν. Ὑόρκης.

Μελέτησε 8 χρόνια μέ τὸν διακεκριμένο Ἀμερικανὸ Καθηγητὴ Leon Fleisher. Σὲ ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἐμφανίστηκε σὲ ρεσιτάλ καί μέ ὀρχήστρες καί ἔπαιξε σὲ πολλὰ προγράμματα Ραδιοφωνίας καί Τηλεοράσεως.

Ἀπὸ τὸ 1971 ὡς τὸ 1975 μέ δωρεὰ τοῦ ἰδρύματος Rockefeller σπούδασε σὰν ὑπότροφος στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Harvard.

Βραβεύτηκε στοὺς διαγωνισμοὺς Schumann καί Leon Fleisher τῆς Ἀμερικῆς.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

1. SABIN PAUTZA

«Les Jeux II»

Έργο για μουσική δωματίου

A' εκτέλεση

2. FR. LISZT

Κοντσέρτο αρ. 2, σε λά μείζονα

για πιάνο και όρχήστρα

Adagio sostenuto - Allegro agitato assai-

Allegro moderato - Allegro deciso

Πιάνο: 'Αλ. Συμεωνίδου

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

3. H. BERLIOZ

Φανταστική Συμφωνία, έργ. 14,

«Επεισόδιο από τη ζωή ενός Καλλιτέχνη»

I. Όνειροπολήσεις. Πάθη

(Largo - Allegro agitato e appassionato assai)

II. Ένας χορός. (Valse, Allegro non troppo)

III. Σκηνή στην έξοχή. (Adagio)

IV. Όνειρο μιās νύχτας του Σαββάτου (Larghetto - Allegro).

«Les jeux II»

Ὁ Pautza γεννημένος τὸ 1943 σπούδασε μουσικὴ στὸ Ὦδεῖο τοῦ Βουκουρεστίου. Εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους σημαντικοὺς Ρουμάνους συνθέτες τῆς νέας γενιᾶς. Ἐγράψε ἔργα γιὰ ὀρχήστρα, μουσικὴ δωματίου καὶ χορωδία. Εἶναι καθηγητὴς μουσικῆς τοῦ Ὦδεῖου «Georges Enesco» στὸ Ἰάσι.

Τὸ ἔργο «Παιχνίδια ἀρ. 2» εἶναι γραμμένο γιὰ μικρὴ ὀρχήστρα καὶ ἀνήκει σ' ἓνα κύκλιο ἔργων παλιᾶς φολκλορικῆς ρουμάνικης μουσικῆς: τραγούδια Χριστουγέννων, παράπονα — στεναγμοί, κοσμικὲς συνήθειες, ἀγροτικὲς μελωδίες. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία κομμάτια διαφορετικῆς δομῆς μὲ ὕφος ραψωδιακὸ καὶ λαϊκὲς ἐπιρροές. Οἱ μελωδίες εἶναι παρμένες ἀπὸ τὴ συλλογὴ ρουμάνικων ἔργων τῆς ἐπαρχίας Bihor, ἔργων ποὺ ταξινόμησε ὁ ἴδιος ὁ Bella Bartok.

I. Galati

FRANZ LISZT (1811-1866)

KONTΣΕΡΤΟ ΑΡ. 2, ΣΕ ΛΑ ΜΕΙΖΟΝΑ,
ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

Τὸ κοντσέρτο αὐτὸ γράφτηκε ἀρχικὰ στὰ 1839 καὶ δέχτηκε πολλὰ μεταγραφὰς καὶ διορθώσεις (1849, 1853, 1857), πρὶν πάρει τὴν ὀριστικὴν του μορφή. Ἡ πρώτη ἐκτέλεσή του δόθηκε στὴ Βαϊμάρη στίς 7 Ἰανουαρίου 1857 ὑπὸ τὴ διεύθυνση τοῦ ἴδιου τοῦ Λίστ καὶ μὲ σολίστ τὸ Γερμανὸ πιανίστα καὶ συνθέτη Χάνς φὸν Μπρόνσαρτ (Hans von Bronsart, 1830-1913), ποὺ ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Λίστ καὶ σὺν ὅποιον τὸ ἔργο εἶναι ἀφιερωμένο. Στὸ χειρόγραφο ὁ συνθέτης σημειώνει «Συμφωνικὸ Κοντσέρτο».

Τὸ κοντσέρτο εἶναι σὲ μιὰ κίνηση, χωρὶς διακοπή. Ὡστόσο μπορεῖ κανεὶς νὰ διακρίνει τέσσερα μέρη, ποὺ διαδέχονται τὸ ἓνα τὸ ἄλλο. Τὸ πρῶτο Adagio sostenuto assai, περιέχει τὸ κύριον θέμα, ποὺ ἐκτίθεται εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὰ ξύλινα, καὶ ἀποτελεῖ, μὲ τὸ μελαγχολικὸ του χαρακτήρα καὶ τὴν ποιητικὴν του πνοή, τὴ βασικὴ ἰδέα ποὺ κυριαρχεῖ σ' ὅλο τὸ ἔργο καὶ δένει ὀργανικὰ τὰ διάφορα τοῦ μέρους σ' ἓνα ἐνιαῖον σύνολο. Ὑστερα ἀπὸ ἓνα δευτεροὺν ὄνειροπόλο θέμα, ποὺ ἐκθέτει τὸ κέρνο καὶ μιὰ μικρὴ cadenza, ὀδηγούμεστε σ' ἓνα δευτεροὺν μέρος (Allegro agitato assai) ποὺ εἶναι ὡς ἓνα σκέρτσσο. Ἐνὰ τρίτον μέρος

(Allegro moderato) ακολουθεῖ, ὅπου ἐπανεμφανίζεται τὸ πρῶτο θέμα σ' ἓνα ὄραϊο διάλογο ἐνὸς βιολοντσέλου καὶ τοῦ πιάνου. Τὸ τελευταῖο τμήμα (Allegro deciso) ἀποτελεῖ τὸ ἀποκορύφωμα τοῦ κοντσέρτου. Τὸ θέμα τοῦ πρώτου μέρους μὲ τὸ θέμα τοῦ σκέρτσου συνδυάζονται στὴν ὀρχήστρα, ἐνῶ τὸ πιάνο κάνει μιὰ θαυμαστὴ ἐπίδειξη τῆς πύθ λαμπρῆς δεξιοτεχνίας. Τὸ κύριο θέμα, ἀργότερα, ὑφίσταται μιὰ καινούργια μεταμόρφωση σὲ χαρακτήρα ἐμβατήριου. Ἀπὸ τὸ πιάνο ἀκούονται, κατόπι, μὲ νοσταλγικὴ ἐνατένιση ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸ πρῶτο καὶ τρίτο μέρος καὶ μετὰ ἀπὸ μιὰ νέα cadenza ὀδηγούμεστε σ' ἓνα ἀληθινὰ χειμαρῶδες τέλος μὲ τὴ συνεργασία πιάνου καὶ ὀρχήστρας.

Σ.Μ.

HECTOR BERLIOZ (1803-1869)

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ, ΕΡΓ. 14, «ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ

Ὁ Μπερλιόζ ἦταν μόλις 17 χρονῶν ὅταν ἔγραψε τὸ κολοσσιαῖο αὐτὸ ἔργο, πού δόθηκε σὲ πρώτη ἐκτέλεση στὸ Παρίσι στίς 5 Δεκεμβρίου τοῦ 1830, ὑπὸ τὴ διεύθυνση τοῦ Habeneck.

Ἡ ἱστορικὴ σημασία τοῦ ἔργου εἶναι μεγάλη. Γιὰ πρώτη φορὰ οὐσιαστικά, συνειδητὰ καὶ φανερὰ τὸ δράμα τῆς ζωῆς ἐνὸς καλλιτέχνη ἀποτελεῖ τὸν κύριο σκοπὸ καὶ τὴν κεντρικὴ ἐπίδιάξιν ἐνὸς συμφωνικοῦ ἔργου, μὲ βάση ἓνα ὀρισμένο πρόγραμμα. Τὸ «Ἐπεισόδιο ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ καλλιτέχνη» εἶναι ἡ φλογερὴ ἀγάπη του γιὰ τὴν Ἴρλανδέζα ἠθοποιὸ Χάριετ Σμίθσον, πού κατόπι παντρεύτηκε (στὰ 1833).

Ἡ προσωπικότητα τῆς ἀγαπημένης ἐκφράζεται ἀπὸ μιὰ ἐκφραστικὴ μελωδία πού παρουσιάζεται στὸ πρῶτο μέρος (μετὰ τὸ Largo πού ἐκφράζει τὰ ὄνειροπολήματα), στὸ ἕνατο μέτρο τοῦ Allegro agitato σ' ἓνα οὐνίσονο τοῦ φλάουτου μὲ τὰ πρῶτα βιολιά. Ἡ μελωδία αὐτὴ ἀποτελεῖ τὴν «ἔμμονη ἰδέα» (τὴν *idée fixe*, ὅπως τὴ λέει), πού ἐπανεμφανίζεται τροποποιημένη καὶ στὰ ἄλλα μέρη τοῦ ἔργου. Ἔτσι, στὸ δεύτερο μέρος ἐμφανίζεται, μέσα ἀπὸ τὸ Βάλς, ὑπὸ τὴ ρυθμικὴ μορφή τῶν 3/8. Στὸ ἀργὸ τρίτο («Σκητὴ στὴν ἐξοχή») ὑπὸ μορφή 6/8. Ἐπανεμφανίζεται στὸ τέταρτο («Πορεία πρὸς τὸ ἰκρίωμα») πρὸς τὸ τέλος — στὸ κλαρίνο — σὰν μιὰ γλυκειὰ ἀνάμνηση τῆς ἀγαπημένης. Στὸ τελευταῖο μέρος διαστρέφεται σὲ βαθμὸ πού νὰ χάσει τὸν ἀπλὸ καὶ εὐγενικὸ χαρακτήρα της καὶ νὰ γίνῃ μιὰ παράξενη καὶ τριμμένη χορευτικὴ μελωδία.

Ἡ «ἔμμομη ἰδέα» ἀποτελεῖ τὸ συνδετικὸ κρίκο, τὴν ἐνοποιοῦ δύναμη τοῦ ἔργου. Μὲ τὸ πρόγραμμα, ποῦ τὸ ἔργο ἐπιζητεῖ νὰ ἐκφράσει μὲ τέτοιο δραματικὸ τρόπο, ἀπομακρύνεται οὐσιαστικά ἀπὸ τὴν κλασικὴ ἀντίληψη γιὰ τὴ συμφωνία, καὶ στὴν πραγματικότητα ἀποτελεῖ ἓνα συμφωνικὸ ποίημα, τὸ πρῶτο:

ἽΟ συνθέτης ἔδωσε τὸ ἀκόλουθο «πρόγραμμα» στὸ ἔργο:

Ἔνας νέος μουσικός, ἀρρωστημένης εὐαισθησίας καὶ φλογερῆς φαντασίας, ἀπὸ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευση ἐπιχειρεῖ, στὴν ἀπελπισία του ν' αὐτοκτονήσει παίρνοντας ὄπιο. Ἡ δόση τοῦ ναρκωτικοῦ, πολὺ μικρὴ γιὰ νὰ τοῦ προκαλέσει τὸ θάνατο, τὸν βυθίζει σ' ἓνα ὕπνο βαθύ, συνοδευμένο ἀπὸ τὰ πιὸ παράξενα ὀράματα. Οἱ αἰσθήσεις του, τὰ αἰσθήματά του, οἱ ἀναμνήσεις του μεταμορφώνονται στὸ ἄρρωστο μυαλό του σὲ σκέψεις καὶ εἰκόνες μουσικῆς. Ἡ ἀγαπημένη του γίνεται κι αὐτὴ μιὰ μελωδία, μιὰ ἔμμομη ἰδέα ποῦ ξαναβρίσκει καὶ ἀκούει παντοῦ.

Π Ρ Ω Τ Ο Μ Ε Ρ Ο Σ

ἽΟ ν ε ι ρ ο π ο λ ῆ σ ε ι ς. Πάθη (Rêveries - Passions).

Θυμᾶται πρῶτα κείνη τὴν ἀνησυχία τῆς ψυχῆς, κεῖνο τὸ κύμα τῶν παθῶν, κεῖνες τὶς μελαγχολίες, τὶς χωρὶς λόγο χαρὲς ποῦ ἔνωθε πρὶν νὰ συναντήσῃ αὐτὴν ποῦ ἀγαπάει. Κατόπι, τὸν ἠφαιστιώδη ἔρωτα ποῦ κεραυνοβόλα τοῦ ἐνέπνευσε, τὶς παράφορες ἀγωνίες του, τὶς ἐκρήξεις ζηλοτυπίας, τὶς ἐπανόδους τρυφερότητος, τὶς θρησκευτικῆς παρηγορίες.

Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Μ Ε Ρ Ο Σ

ἽΕ ν α ς Χ ο ρ ὸ ς (Un Bal).

Ξαναβρίσκει τὴν ἀγαπημένην σ' ἓνα χορό, στὴ μέση τοῦ θόρυβου μιᾶς λαμπρῆς γιορτῆς.

Τ Ρ Ι Τ Ο Μ Ε Ρ Ο Σ

Σ κ η ν ῆ σ τ ῆ ν ἔ ξ ο χ ῆ (Scène aux Champs).

Ἔνα καλοκαιριάτικο βράδυ στὴν ἐξοχή, ἀκούει δυὸ βοσκούς ποῦ συνδιαλέγονται μὲ τὶς φλογέρες τους. Αὐτὸ τὸ ποιμενικὸ ντουέτο, ὁ τόπος τῆς σκηνῆς, τὸ ἀνάλαφρο ψιθύρισμα τῶν δένδρων, ποῦ γλυκὰ κουνιοῦνται ἀπὸ τὸ ἀέρα, κάποιες ἐλπίδες ποῦ τοῦ δημιουργήθηκαν τελευταῖα, ὅλα συντρέχουν στὸ νὰ φέρουν στὴν ψυχὴ του ἀσυνήθιστη γαλήνη, νὰ δώσουν στὶς ἰδέες του ἓνα χρῶμα πιὸ χαρούμενο. Ἀλλὰ αὐτὴ ξαναγυρίζει, ἡ καρδιὰ του σφίγγεται ὀδυνηρὰ προαισθήματα τὴν ταράζουν. . . Ἐν τὸν ἀπατοῦσε; Ὁ ἓνας βοσκὸς ξαναπαίρνει τὴν ἀπλοϊκὴ μελωδία του, ὁ ἄλλος δὲν ἀπαντᾷ πιὰ. Ὁ ἥλιος δύει. . . ἀπὸ μακρὰ ἀκούεται ὁ κρότος τῆς βροντῆς. . . μοναξιά. . . σιωπή.

ΤΕΤΑΡΤΟ ΜΕΡΟΣ

Πορεία πρὸς τὸ ἱκρίωμα. (Marche au Supplice)

Ὁνειρεύεται πὼς ἔχει σκοτώσει τὴν ἀγαπημένη του, πὼς ἔχει καταδικαστεῖ σὲ θάνατο, πὼς ὀδηγεῖται πρὸς τὸ ἱκρίωμα. Ἡ συνοδεία προχωρεῖ στοὺς ἡχους ἑνὸς ἐμβατηρίου πότε σκοτεινοῦ καὶ ἄγριου, πότε λαμπροῦ καὶ ἐπίσημου, μέσα ἀπ' τὸ ὁποῖο ἕνας θόρυβος βημάτων διαδέχεται ἀδιάκοπα τὶς πρὸς θορυβώδεις ἐκρήξεις. Στὸ τέλος ἡ ἕμμονη ἰδέα ξανάρχεται γιὰ μιὰ στιγμή σὰν μιὰ τελευταία σκέψη ἀγάπης, γιὰ νὰ διακοπεῖ ἀπὸ τὸ μοιραῖο κτύπημα.

ΠΕΜΠΤΟ ΜΕΡΟΣ

Ὁνειρο μιᾶς νύχτας τοῦ Σαββάτου
(Songe d' une Nuit du Sabbat)

Βλέπει τὸν ἑαυτό του μιὰ νύχτα Σαββάτου, στὴ μέση ἑνὸς τρομεροῦ πλήθους ἀπὸ σκιές, τέρατα κάθε εἴδους ἐνωμένα γιὰ τὴν ταφή του. Παράξενοι κρότοι, οἰμωγές, ξεσπάσματα γέλιου, μακρινές κραυγές στὶς ὁποῖες ἄλλες φαίνεται ν' ἀπαντοῦν. Ἡ ἀγαπημένη ξαναγυρίζει πάλι. Ἀλλὰ ἔχει χάσει τὸν χαρακτήρα της, τὸν εὐγενικό καὶ συγκρατημένο. Δὲν εἶναι πιά παρὰ μιὰ χορευτικὴ μελωδία ἀπαίσια, τριμμένη καὶ ἀλλόκοτη. Εἶναι αὐτὴ ποὺ ἔρχεται στὰ Σάββατα. . . Κραυγές χαρᾶς τὸν ὑποδέχονται. Ἀνακατεύεται στὸ διαβολικὸ ὄργιο. . . Οἱ καμπάνες ἤχοῦν πένθιμα. Παρωδία τῆς μελωδίας τοῦ Dies irae («Ἡμέρα ὀργῆς»). Χορὸς μαγισσῶν. Ὁ χορὸς καὶ τὸ Dies irae μαζί. Ἀπὸ τὸ «πρόγραμμα» αὐτό, ποὺ ὁ συνθέτης ἔχει θέσει ὡς σκοπὸ του νὰ ἐκφράσει μὲ τὴν Φανταστικὴ Συμφωνία του, καταλαβαίνει κανεὶς τὸν ἔντονα ρομαντικὸ χαρακτήρα τοῦ ἔργου.

Σ.Μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

13η ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΔΕΥΤΕΡΑ 12 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1979, ώρα 8.30 μ.μ.

Διευθυντής Όρχήστρας : LUDWIG VASADY

Σολίστ : VLADIMIR ORLOFF (βιολοντσέλο)

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ:

1. W. A. MOZART: Οί γάμοι του Φίγκαρο, Εισαγωγή
2. J. HAYDN: Κοντσέρτο σέ ρε μείζονα, έργ. 101 για βιολοντσέλο και όρχήστρα.
3. C. FRANCK: Συμφωνία σέ ρε έλάσσονα

τὴν Ὀλυμπιακὴ φιλοξενία τὴν ξέρουν ὅλοι

Τὴν προσφέρουμε σὲ ὅλες τὶς πτήσεις μας.
Γιατὶ εἴμαστε ἡ σύγχρονη Ἑταιρία μὲ
τὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ παράδοση.

Καὶ προσφέρουμε ὅλα γιὰ ἓνα ἄνετο ταξίδι.
Τὸν τελειότερο στόλο τῶν Μπόϊγκ.
Ἐμπειρο πλῆρωμα. Ἀπολαυστικὰ φαγητά.
Στερεοφωνικὴ μουσικὴ* ἀπὸ 8 κανάλια καὶ
κινηματογράφος* μὲ ἀτομικὰ ἀκουστικά, στὶς
ὑπερατλαντικὲς πτήσεις. Πρόσχαρα
καὶ εὐγενικὰ χαμόγελα.

Ἡ Ὀλυμπιακὴ φιλοξενία εἶναι γιὰ μᾶς παράδοση.

ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ
ΑΕΡΟΠΟΡΙΑ

* Κανονισμοὶ τῆς IATA:
Ἐπιβάρυνση 2.50 Δολλάρια Ἀμερικῆς
γιὰ τὴ χρῆση τῶν ἀτομικῶν ἀκουστικῶν.